

ΛΩΤΟΣ

(Ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηγήματος)

Πᾶσαν νέαν αὐγὴν γλυκὺ ἄνθος λωτοῦ
 εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κῦμ' ἀναθάλλει·
 εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ' αὐτοῦ,
 κ' εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ,
 ὡς χρυσῇ μυροφόρος φιάλη.

Ἄλλ' ἐξαίφνης μὲ κρότους ὀρμῶν φοβεροὺς
 ἐξογκοῦται τοῦ Γάγγου τὸ κῦμα,
 καὶ τοὺς κλάδους συνθλά τοῦ λωτοῦ τοὺς χλωροὺς,
 καὶ τὸ ἄνθος ἀνάρπαστον σύρει ὁ ῥοῦς
 εἰς σκοπέλους κ' εἰς ἄγνωστον μνῆμα.

Ἡ ζωὴ μου ἐπίσης μονήρης ἀνθεῖ
 εἰς τὸ ἄστατον κῦμα τοῦ κόσμου.
 Εἰς τὸ φῶς τῶν βλεμμάτων σου ἂν θερμανθῇ,
 ἄς σβεσθῇ μετὰ ταῦτα καὶ ἄς μαρανθῇ
 ὡς λωτὸς ὁ ὑγρὸς ὀφθαλμός μου.

